

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 14/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tpo 71/2015-23 z 29. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5

ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 71/2015-23 z 29. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona, prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona a prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 47/2015 z 23. októbra 2015 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ uvádza, že uznesenie krajského súdu *„neobsahuje odôvodnenie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., rozoberá sa v ňom dôvodnosť obvinenia, z čoho sa vyvodzuje nesprávne dôvodnosť väzby“*. Namieta, že popis *„skutku a ani možnosť uloženia vyššej výmery trestu nie sú dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.“* a že krajský súd *„vo vzťahu k dôvodom väzby nevyhodnocoval vôbec tak významnú okolnosť, ktorou je to, že obvinený prišiel na políciu sám, čo celkom vyvracia dôvodnosť väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., opačný záver je celkom nelogický a v rozpore s rozhodnutiami súdnej praxe“*. Pritom tvrdí, že zo súdnej praxe vyplýva, že dôvod útekovej väzby je daný len v prípadoch, kde sú tieto dôvody založené na výrazných skutočnostiach zakladajúcich obavu z úteku alebo skrývania sa obvineného. V danom prípade však podľa sťažovateľa jeho väzba plní úlohu trestu. Sťažovateľ tiež uvádza, že väzba je výnimočným prostriedkom zaistenia obvineného pre účely trestného konania v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom odôvodňujúcim nevyhnutnosť jeho použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu páchatel'ov.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci vydal takéto rozhodnutie:

„Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 6Tpo/71/2015-23 zo dňa 29.10.2015 porušil ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tpo/71/2015-23 zo dňa 29.10.2015 sa zrušuj a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu ústavnosti a zákonnosti (*mutatis mutandis* III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. decembra 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takeého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

Vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej ústavný súd uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť

podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, § 43). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody.

Podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku môže byť obvinený vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, uviedol, že *«sudkyňa pre prípravné konanie rozhodujúc o návrhu na vzatie obvineného do väzby postupovala zákonne súladným spôsobom, keď jednak v prípade tohto (██████████) ustálila existenciu dôvodov väzby „útekových“ uvedených v § 71 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku. Tieto („útekové“ dôvody väzby) sú objektivizované skutočnosťami materiálными, ako aj formálno-procesnými. Materiálnymi skutočnosťami sú jednak okolnosti viažuce sa k samotnej šetrenej trestnej činnosti majúcej sa spáchať samotným obvineným. Dôkazy doposiaľ nazhromaždené k tejto (šetrenej trestnej činnosti) jednoznačne indikujú závery, že sa trestné konanie vedie zjavne nie na nedôvodnom základe. Rovnako z doposiaľ nazhromaždených dôkazov sa javí byť nespochybniteľnou skutočnosťou, že páchatelom šetrenej trestnej činnosti má byť obvinený ██████████. Zodpovedá doposiaľ zistenému skutkovému stavu, že tento (obvinený) sa mal dopustiť šetrenej trestnej činnosti hrubým spôsobom narušujúc pravidlá cestnej premávky jednak jazdiac rýchlosťou ďaleko presahujúcou povolenú rýchlosť na úseku cesty, kde došlo ním samotným k zavineniu kolíznej situácie s následkom v podobe smrti účastníka cestnej premávky nachádzajúcej sa v ďalšom motorovom vozidle a v podobe ďalšieho závažného zranenia u spolujazdca tohto usmrteného účastníka cestnej premávky. Rovnako doposiaľ nazhromaždené dôkazy indikujú záver, že v čase dopravnej nehody mal mať obvinený požitý alkoholický nápoj. Zisťovanie tejto skutočnosti bude úlohou ďalšieho šetrenia veci, keďže samotný obvinený bezprostredne po vzniku kolíznej situácie z miesta dopravnej nehody odišiel bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom poskytoval prvú pomoc zraneným účastníkom cestnej premávky. V kontexte týchto skutočností okomentovaných aj samou sudkyňou pre prípravné konanie, ani*

z pohľadu odvolacieho súdu nie je možné vylúčiť konanie obvineného v budúcnosti v tom smere, že sa bude vyhýbať úkonom trestného konania, aby sa takto vyhol trestu, ktorý môže byť uložený aj vo vyššej výmere vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku ním samotným. Zistené skutočnosti sudkyňou pre prípravné konanie viažuce sa k samotnému skutku, resp. osobe obvineného neumožňovali nahradiť v jeho prípade ustálené („útekové“ dôvody väzby) dohľadom probačného a mediačného úradníka tak, ako napokon konštatuje aj samotná sudkyňa pre prípravné konanie v napadnutom uznesení. Takéto (väzbu nahradzujúce opatrenie) z pohľadu odvolacieho súdu v aktuálnom štádiu trestného konania nezaručuje dosiahnutie účelu trestného konania v prípade jeho prijatia realizovaného práve prostredníctvom obmedzenia osobnej slobody obvineného vo väzbe.

K námietkam obvineného prezentovaným k nesprávnej právnej kvalifikácii, resp. nadkvalifikovaniu konania samotného obvineného považuje za potrebné tunajší odvolací súd uviesť, že príslušné závery k týmto (námietkam) je oprávnený vyslovovať súd konajúci v merite veci. V prípade, že by počas realizovaného dokazovania vo veci došlo k zásadnej zmene dôkaznej situácie, nie je vylúčené prípadne zaoberať sa opätovne aktuálnosťou rozhodovania o pretrvávajúci dôvodov väzby u obvineného. Keďže k takejto situácii v čase rozhodovania tunajšieho odvolacieho súdu nedošlo, bolo potrebné rozhodnúť v zmysle výrokovej časti tohto uznesenia.».

Vzhľadom na zamietnutie sťažnosti obvineného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku krajským súdom z dôvodu posúdenia tejto sťažnosti ako nedôvodnej, ako aj vzhľadom na záver krajského súdu, že rozhodnutie okresného súdu je zákonné, ústavný súd pre posúdenie ústavnej konformnosti uznesenia krajského súdu prihliadal aj na obsah uznesenia okresného súdu, ktorý podrobne popísal východiskový skutkový stav relevantný pre rozhodnutie o väzbe sťažovateľa vrátane vyjadrenia sťažovateľa k tejto otázke, zhodnotil dovtedajší priebeh trestného konania, pričom dôvodnosť tzv. útekovvej väzby vyvodil z objektivizovaných skutočností, v zmysle ktorých sťažovateľ „vykonával jazdu pod vplyvom alkoholu, jeho rýchlosť bola najmenej 270 km/h a viac a... bezprostredne po dopravnej nehode z miesta nehody ušiel, dokonca sa snažil zahladať stopy po svojom vozidle tým, že pozbieral plech na ceste, vložil ho do kufra svojho vozidla a chcel, toto vozidlo aj bolo odtiahnuté z miesta nehody, nijakým spôsobom sa nezaujímal, či

osádka vozidla, do ktorého narazil, potrebuje pomoc a následne sa pred políciou skrýval a prihlásil sa až dňa 20.10.2015 (keď už jeho osoba bola stotožnená a jeho fotografia bola zverejnená v médiách)“. Nadväzne na to okresný súd uviedol, že „bude otázkou ďalšieho dokazovania v prípravnom konaní aj preverovanie výpovede obvineného v súvislosti so stavom v akom sa podľa vzneseného obvinenia mal nachádzať v čase vedenia motorového vozidla, rovnako ako aj preverenie tvrdenia obhajoby, že sa obvinený nachádzal v šoku a preto konal tak ako to popísali svedkovia prítomní bezprostredne na mieste dopravnej nehody (zbieranie plechov, snaha o odtiahnutie auta, snaha o ukludňovanie osôb, ktoré ho upozorňovali, že polícia zistí, že bol vodičom a aj, že odišiel z miesta činu...) a kvôli šoku mal aj odísť z miesta dopravnej nehody a prihlásiť sa až ďalší deň na polícii. Dôvodnosť obavy, že sa bude vyhýbať trestnému stíhaniu však sudca pre prípravné konanie vyhodnotil v tomto štádiu na základe súhrnu viacerých okolností. Pravdepodobnosť toho, že sa o šok nejednalo zatiaľ vychádza z tvrdenia svedkov, ktorí popísali konanie obvineného bezprostredne po dopravnej nehode ako racionálne, obvinený okrem iného doposiaľ ani vyšetrovateľovi ani sudcovi pre prípravné konanie nepredložil ani žiaden lekársky doklad, z ktorého by bolo zrejmé v akom zdravotnom stave sa nachádzal.“. Nahradenie väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka okresný súd s poukazom na charakter trestnej činnosti a štádium vyšetrovania zamietol, berúc pritom do úvahy osobu sťažovateľa, predovšetkým, či „je predpoklad, že by dodržal obmedzenia, a že by sa ani nedopúšťal žiadneho protiprávneho konania“. V tejto otázke pritom okresný súd dospel k záveru, že „pri osobe, ktorá sa dopustila takého množstva priestupkov, ako to vyplýva z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov, ako aj z karty vodiča“, nie je sú podmienky pre takéto nahradenie väzby.

Ústavný súd považuje pred vyhodnotením ústavnej konformnosti napadnutého rozhodnutia za potrebné uviesť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou

zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02). Ústavný súd ďalej pripomína, že na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takého zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní, sú funkčne uspôsobené všeobecné súdy, a preto sťažovateľom iniciovaný ústavný prieskum jeho väzobného rozhodnutia môže spočívať len posúdení, či k zamietnutiu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby došlo z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanovuje Trestný poriadok.

Po vykonaní sťažnosťou iniciovaného ústavného prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že toto uznesenie bolo dostatočne odôvodnené a je ústavne udržateľné. Ústavný súd sa nemôže stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, podstatou ktorej je spochybnenie naplnenia „útekových“ väzobných dôvodov, pretože konajúce súdy tento zásah do osobnej slobody sťažovateľa odôvodnili konkrétnymi skutkovými okolnosťami (v danom prípade najmä správaním sťažovateľa po dopravnej nehode, ako aj predchádzajúce priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky) a z nich vyvedenými závermi, do ktorých ústavný súd nemá dôvod zasahovať. Sťažovateľ teda nebol vzatý do väzby len na základe abstraktnej úvahy súdu, ale na základe konkrétnych okolností, ako boli rozvedené v napadnutom uznesení. Pri realizovaní svojho prieskumu tak ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd odôvodnil danosť dôvodov väzby primerane, a len všeobecné tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnej „výraznosti“ dôvodov, pre ktoré bola osobná sloboda sťažovateľ obmedzená, nemôže odôvodniť záver o ústavnej nekonformnosti napadnutého uznesenia. Konajúci krajský súd a pred ním okresný súd zhodnotil dôvody väzby komplexne, keď skutočnosť, že sa sťažovateľ dostavil na políciu sám, vyhodnotil aj v súvislosti s ostatnými okolnosťami prípadu, ktoré väzbu sťažovateľa naopak odôvodňovali (napríklad konanie sťažovateľa bezprostredne po nehode, hrozba vysokého trestu a ďalšie).

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že pre vyslovenie namietaného porušenia označených práv nestačí subjektívny názor sťažovateľa o ich porušení, ale k takémuto porušeniu práv aj reálne musí dôjsť. Pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného

súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľových základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd sa pridržá názoru, že jeho prípadný zásah spočívajúci v nahradení právneho názoru krajského súdu je možné realizovať len v prípade nezlučiteľnosti napádaného rozhodnutia krajského súdu s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol napadnutý právny názor krajského súdu nahradiť iba v prípade, ak by bol tento svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by však bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. To sa však v danej veci nestalo, keďže krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj právne akceptovateľné.

Po prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu z hľadísk, ktoré ústavný prieskum pripúšťa, teda ústavný súd konštatuje, že v sťažovateľovom prípade sa nepreukázala neoprávnenosť rozhodnutia obmedzujúceho osobnú slobodu sťažovateľa, resp. preukázala sa jeho udržateľnosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho cieľa. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia v zásade nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi vrátane základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré mali byť podľa tvrdenia sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu porušené. Preto považoval ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, na základe čoho ju podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2016